

Ciril Bergles

Vrt v mesečini

Vrt v mesečini

Noč spremeni
vrt
v srebrno školjko.

Otrok je
njen biser.

Igriva luna
se ziblje
na pajčevini
njegove izmišljije.

Pridruži se
plišastemu medvedku,
opici z bobnom,
srebrni trobenti,
ptici zlatokrili -
prividom
na daljici
žarkov.

Nekoč je bila luna
Gospa Luna,
Vélika Artemida.

Zdaj jezdi z nami,
ki moramo
skozi svoja leta
s takimi
zvijačami.

Otroci na vrtu

Ob svojem času
stopijo otroci
skozi široka vrata,
ki vodijo na vrt.

V visokih travah
si uredi svoja
zelena bivališča:
kraljestva,
ki obstajajo
po volji
kobilic,
metuljev,
polžev,
drozgov,
krtov
in prepelic.

Otrokom,
ležeč v travi,

se zdi vrt
pravi Vrt.

Skriti
na hodnikih trav,
so varni pred
puščavami
tam onkraj.

Gledajo
za pisanim zmajem,
ki se trga in poplesuje
proti sinjini, zadržanim
od nevidne niti njihove
radosti.

Njihovi glasovi
plapolajo visoko
nad vrtom,
se oddaljujejo
od njihovih
nerazložljivih
iger.

In ti, kosec,
prihajaš na vrt
s koso.

Tudi ti
si prisvajaš
to bogastvo
živega zelenja.

Prideš čisto blizu
otrok.

Skoraj se jim
pridružiš.

A ti kosiš
in krčiš bližino
sinjega neba.

Njihovi glasovi
te že obkrožajo.

Nazadnje
se jim tako približaš,
da jih skoraj razumeš.

In se ti stoži po metulju,
po tistem safirju – kolibriju,
ki leti, kamor hoče.

Ples na vrtu

Ples prihaja iz
Plesalca.

In spravlja v ples
druge plesalce.

Jih prisili v soglasje.

Na vrtu vse pleše.
Vsak posnema
Njegov ritem.

Ples daje vrtu
 milino.
 Prikliče letni čas
 iz Letnega Časa,
 ki ga je ukazala
 Prva Ljubezen.

Travne bilke
 se nežno dotikajo
 in delajo vrt zelen.

Cvetovi žarijo
 od neizmerne želje
 po oploditvi.

Kdor se zmoti,
 opazi nemir v očeh
 Plesalca,
 ki vodi ples,
 in se spomni števila,
 ki gospoduje nogam.

Na smrt utrujeni plesalci
 nazadnje obstanejo,
 poležejo po vrtu
 in zaspijo,
 tesno objeti.

In še v sanjah šepetajo
 število,
 ki ga narekuje Plesalec
 koreninam in cvetovom.